

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เรื่อง การเบิกจ่ายเงินประจำตำแหน่ง

กระทรวงการคลังได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ กค ๐๕๑๘.๓/๓๙๐๔ ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๕ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า ข้าราชการกระทรวงการคลัง ตำแหน่งรองอธิบดีรายหนึ่ง ได้รับแต่งตั้งให้รักษาการในตำแหน่งที่ปรึกษากระทรวงการคลัง (นักวิชาการ ๑๐ ชข.) ที่สำนักงานปลัดกระทรวงการคลังเต็มเวลาตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ทำให้ข้าราชการรายนี้ไม่ได้รับเงินประจำตำแหน่งรองอธิบดีเดือนละ ๑๐,๐๐๐ บาท ตั้งแต่วันที่ ได้รับแต่งตั้งดังกล่าว ต่อมา ข้าราชการรายนี้ได้โต้แย้งว่า มาตรา ๑๑ วรรคสอง แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการจ่ายเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการและผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติให้การจ่ายเงินประจำตำแหน่งข้าราชการซึ่งมีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่งซึ่งมิได้มาปฏิบัติหน้าที่ราชการในกรณีอื่น นอกจากกรณีละทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือหนีราชการ เป็นไปตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง เห็นสมควร ดังนั้น กระทรวงการคลังต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติดังกล่าวด้วยการเสนอให้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังพิจารณาการจ่ายเงินประจำตำแหน่งรองอธิบดีตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๔ จนถึงวันที่ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษากระทรวงการคลัง

กระทรวงการคลังมีความเห็นว่า เมื่อพิจารณามาตรา ๗ มาตรา ๓๕ และมาตรา ๓๘ แห่งพระราชกฤษฎีกาการได้รับเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการและผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๘ แล้ว เห็นได้ว่า ข้าราชการที่มีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่ง ที่ได้รับคำสั่งให้ไปปฏิบัติหน้าที่อื่น และมีได้ปฏิบัติหน้าที่หลักของตำแหน่งที่ตนดำรงอยู่ไม่มีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่งสำหรับตำแหน่งที่มีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่งนั้น ตั้งแต่วันที่มิได้ปฏิบัติหน้าที่หลักนั้น เว้นแต่ได้รับคำสั่งให้ไปปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งประเภทเดียวกันที่มีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่ง ซึ่งในกรณีนี้จะได้รับเงินประจำตำแหน่งในอัตราเดิม และสำนักงาน ก.พ. และคณะกรรมการพิจารณาเงินเดือนแห่งชาติได้ยึดถือหลักเกณฑ์นี้ตลอดมา อย่างไรก็ตามเมื่อ พิจารณามาตรา ๑๐ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการการจ่ายเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการและผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติให้เงินประจำตำแหน่งแก่ข้าราชการที่มีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่งที่ได้รับคำสั่งให้ไปปฏิบัติหน้าที่อื่น ไม่มีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่งและมีได้ปฏิบัติหน้าที่หลักของตำแหน่งที่ตนดำรงอยู่ ทำให้ตีความได้ว่า ถ้าข้าราชการผู้นั้นได้รับคำสั่งให้ไปปฏิบัติหน้าที่อื่นที่มีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่ง ก็สามารถเบิกเงินประจำตำแหน่งได้ แม้ว่ามิได้ปฏิบัติหน้าที่หลักของตำแหน่งที่ตนดำรงอยู่ กระทรวงการคลังเห็นว่าการตีความเช่นนี้ขัดแย้งกับพระราชกฤษฎีกาการได้รับเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการและผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๘ และหลักเกณฑ์ที่สำนักงาน ก.พ. ได้วางไว้ ดังนั้น เพื่อให้ได้ข้อยุติกระทรวงการคลังขอหารือดังนี้

๑. การจ่ายเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการที่มีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่ง และได้รับคำสั่งให้ไปปฏิบัติหน้าที่อื่นที่มีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่ง โดยข้าราชการผู้นั้นมิได้ปฏิบัติหน้าที่หลักของตำแหน่งที่ตนดำรงอยู่ ข้าราชการผู้นั้นมีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่งหรือไม่ และในกรณีนี้ถือว่าพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการการจ่ายเงินประจำตำแหน่งของ ข้าราชการและผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ออก ในภายหลังได้ยกเลิกหลักเกณฑ์ตามพระราชกฤษฎีกาการได้รับเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการ และผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๘ ในส่วนที่ขัดแย้งโดยปริยายหรือไม่ อย่างไร

๒. เนื่องจากมาตรา ๑๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำ ตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๓๘ บัญญัติว่า ข้าราชการประเภทใด ตำแหน่งใด จะได้รับเงินประจำตำแหน่ง ตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัติฯ ในอัตราใด ให้เป็นไปตามที่กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกา ซึ่งเป็นการวางขอบเขตให้ออกพระราชกฤษฎีกากำหนดได้เฉพาะในเรื่องอัตราเงินประจำตำแหน่งของ ข้าราชการแต่ละประเภทและแต่ละตำแหน่งเท่านั้น การที่พระราชกฤษฎีกาการได้รับเงินประจำ ตำแหน่งของข้าราชการและผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๘ ซึ่งออกโดย อาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว กำหนดเงื่อนไขของการมี สิทธิได้รับหรือไม่สิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่งในกรณีอื่นเพิ่มเติม เช่น มาตรา ๓๕ หรือมาตรา ๓๘ ถือว่าเป็นการออกพระราชกฤษฎีกามีเนื้อหาเกินกว่าที่พระราชบัญญัติให้อำนาจไว้ ดังนั้น การ จ่ายหรืองดจ่ายเงินประจำตำแหน่งจึงต้องพิจารณาตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และ วิธีการการจ่ายเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการและผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๙ เท่านั้น ใช่หรือไม่ อย่างไร

๓. ข้าราชการที่ดำรงตำแหน่งที่มีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่ง แต่ได้รับคำสั่งให้ ไปปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งอื่น ไม่ว่าตำแหน่งที่ได้รับคำสั่งให้ไปปฏิบัติหน้าที่นั้นมีสิทธิได้รับเงิน ประจำตำแหน่งหรือไม่ก็ตาม ถือได้หรือไม่ว่าเป็นกรณีที่ข้าราชการดังกล่าวมิได้ปฏิบัติหน้าที่ ราชการในตำแหน่งที่ตนดำรงอยู่ในกรณีอื่น อันมีสิทธิขอให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง อนุมัติให้จ่ายเงินประจำตำแหน่งตามมาตรา ๑๑ วรรคสอง แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วย หลักเกณฑ์และวิธีการการจ่ายเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการและผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่ เป็นข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๙

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) ได้พิจารณาข้อหาดังกล่าว ประกอบกับ ได้รับฟังคำชี้แจงจากผู้แทนกระทรวงการคลัง (กรมบัญชีกลาง) และผู้แทนสำนักงาน ก.พ. แล้ว เห็นว่าข้อหาหรือของกระทรวงการคลังมีประเด็นพิจารณาเพียงประเด็นเดียวว่า การที่ข้าราชการ กระทรวงการคลังตำแหน่งรองอธิบดีได้รับแต่งตั้งให้รักษาการในตำแหน่งที่ปรึกษา กระทรวงการคลัง

ที่สำนักงานปลัดกระทรวงการคลัง เป็นกรณีที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง อาจพิจารณาการจ่ายเงินประจำตำแหน่งได้ตามมาตรา ๑๑ วรรคสอง^๑ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่า ด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการการจ่ายเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการและผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหาร ซึ่งไม่เป็นข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๙ หรือไม่ ทั้งนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) มีความเห็น ดังนี้

พระราชกฤษฎีกาการได้รับเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการและผู้ดำรงตำแหน่ง ผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๘ ตราขึ้นเพื่อกำหนดประเภท ตำแหน่งและการได้รับเงิน ประจำตำแหน่งของข้าราชการและผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการตามมาตรา ๑๒^๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๓๘^๓ ในขณะที่พระราช กฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการการจ่ายเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการและผู้ดำรง ตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๙ ตราขึ้นเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการการ จ่ายเงินประจำตำแหน่งของผู้มีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการและผู้ดำรงตำแหน่ง

^๑ มาตรา ๑๑ ข้าราชการซึ่งมีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่งผู้ใดละทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มี เหตุผลอันสมควรหรือหนีราชการ และมีได้ปฏิบัติหน้าที่หลักของตำแหน่งที่ตนดำรงอยู่ ให้งดจ่ายเงินประจำ ตำแหน่งในระหว่างวันที่ผู้นั้นมิได้ปฏิบัติหน้าที่หลักดังกล่าว

ข้าราชการซึ่งมีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่งซึ่งมิได้มาปฏิบัติหน้าที่ราชการในกรณีอื่น นอกจากที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่ง จะจ่ายเงินประจำตำแหน่งหรือไม่หรือเท่าใด ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงการคลังเห็นสมควร

^๒ มาตรา ๑๒ อัตราเงินประจำตำแหน่งและการรับเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการพล เรือนข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ข้าราชการครู ผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการพลเรือนใน มหาวิทยาลัยหรือข้าราชการครูในสถาบันการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ข้าราชการทหาร ข้าราชการตำรวจ ข้าราชการตุลาการตะไตะยุดิธรรม ข้าราชการอัยการ ข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมืองและข้าราชการการเมือง ให้ เป็นไปตามบัญญัติท้ายพระราชบัญญัตินี้

ข้าราชการพลเรือน ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ข้าราชการครู ผู้ดำรงตำแหน่ง ผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยหรือข้าราชการครูในสถาบันการศึกษาของ กระทรวงศึกษาธิการ ข้าราชการทหารและข้าราชการตำรวจประเภทใด ตำแหน่งใด จะได้รับเงินประจำตำแหน่ง ท้ายพระราชบัญญัตินี้ในอัตราใดให้เป็นไปตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา

เงินประจำตำแหน่งไม่ถือเป็นเงินเดือน

^๓ ดังปรากฏตามหมายเหตุท้ายพระราชกฤษฎีกาการได้รับเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการ และผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๘ ว่า “เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกา ฉบับนี้ คือ โดยที่มาตรา ๑๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๓๘ บัญญัติว่า ข้าราชการพลเรือน ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ข้าราชการครู ผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่ เป็นข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยหรือข้าราชการครูในสถาบันการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ข้าราชการ ทหารและข้าราชการตำรวจ ประเภทใด ตำแหน่งใด จะได้รับเงินประจำตำแหน่งท้ายพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวใน อัตราใด ให้เป็นไปตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา สมควรกำหนดประเภทตำแหน่ง และการได้รับเงินประจำ ตำแหน่งของข้าราชการและผู้ดำรงตำแหน่งของข้าราชการและผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการ ดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้”

บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการตามนัยมาตรา ๑๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๓๘^๔ ดังนั้น ประเภท ตำแหน่งและการได้รับเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการและผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการ รวมทั้งหลักเกณฑ์และวิธีการการจ่ายเงินประจำตำแหน่งของผู้มีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการและผู้ดำรงตำแหน่งบริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการ จึงต้องพิจารณาตามพระราชกฤษฎีกาทั้งสองฉบับประกอบกัน

เมื่อพิจารณามาตรา ๗^๕ ประกอบกับมาตรา ๓๕^๖ มาตรา ๓๖^๗ มาตรา ๓๗^๘ และมาตรา ๓๘^๙ แห่งพระราชกฤษฎีกาการได้รับเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการและผู้ดำรงตำแหน่ง

^๔ ดังปรากฏตามหมายเหตุท้ายพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการการจ่ายเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการและผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๘ ว่า “เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ โดยที่พระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๘ บัญญัติให้ข้าราชการและผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการมีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่ง สมควรกำหนดให้มีหลักเกณฑ์และวิธีการจ่ายเงินประจำตำแหน่งของผู้มีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่งดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้”

^๕ มาตรา ๗ ข้าราชการพลเรือนผู้ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งตามมาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ และมาตรา ๖ ตำแหน่งใด ระดับใดและปฏิบัติหน้าที่หลักของตำแหน่งดังกล่าว ให้ได้รับเงินประจำตำแหน่งในอัตราสำหรับตำแหน่งนั้นและระดับนั้นของประเภทบริหารระดับสูง ประเภทบริหารระดับกลาง ประเภทวิชาชีพเฉพาะ (วช.) หรือประเภทเชี่ยวชาญเฉพาะ (ชช.) แล้วแต่กรณี ตามบัญชีอัตราเงินประจำตำแหน่ง ข้าราชการพลเรือนท้ายพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. ๒๕๓๘

^๖ มาตรา ๓๕ ข้าราชการพลเรือน ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ข้าราชการครู ผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารในมหาวิทยาลัย ผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารสถาบันการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ข้าราชการทหารและข้าราชการตำรวจ ซึ่งได้รับเงินประจำตำแหน่งสำหรับตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้งตำแหน่งใด หากได้รับคำสั่งให้ไปปฏิบัติหน้าที่อื่นและมิได้ปฏิบัติหน้าที่หลักของตำแหน่งที่ตนดำรงอยู่ ไม่มีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่งสำหรับตำแหน่งนั้นตั้งแต่วันที่มิได้ปฏิบัติหน้าที่

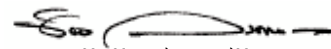
^๗ มาตรา ๓๖ ข้าราชการพลเรือน ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ข้าราชการครู ผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารในมหาวิทยาลัย ผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารสถาบันการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ข้าราชการทหารและข้าราชการตำรวจ ซึ่งได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ได้รับเงินประจำตำแหน่งและปฏิบัติหน้าที่หลักของตำแหน่งนั้นไม่เต็มเดือนในเดือนใด ให้ได้รับเงินประจำตำแหน่งสำหรับเดือนนั้นตามส่วนจำนวนวันที่ได้ดำรงตำแหน่งและปฏิบัติหน้าที่หลักของตำแหน่งดังกล่าว

^๘ มาตรา ๓๗ ข้าราชการพลเรือน ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ข้าราชการครู ผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารในมหาวิทยาลัย ผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารสถาบันการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ข้าราชการทหารและข้าราชการตำรวจ ซึ่งได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่มีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่ง และได้ปฏิบัติหน้าที่หลักของตำแหน่งนั้นเกินหนึ่งตำแหน่ง ให้ได้รับเงินประจำตำแหน่งสำหรับตำแหน่งที่มีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่งสูงสุดเพียงตำแหน่งเดียว

^๙ มาตรา ๓๘ ข้าราชการพลเรือน ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ข้าราชการครู ผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารในมหาวิทยาลัย ผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารสถาบันการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ข้าราชการทหารและข้าราชการตำรวจ ซึ่งดำรงตำแหน่งที่มีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่งและได้รับคำสั่งให้ไปปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งประเภทเดียวกันที่มีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่ง และได้ปฏิบัติหน้าที่หลักในตำแหน่งที่ตนไปปฏิบัติหน้าที่ ให้ได้รับเงินประจำตำแหน่งตามอัตราเดิมของตนต่อไป

ผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๘ แล้วเห็นได้ว่า นอกจากหลักเกณฑ์การได้รับเงินประจำตำแหน่งที่กำหนดให้ได้รับเงินประจำตำแหน่งสูงสุดเพียงตำแหน่งเดียวแล้ว ข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งที่ได้รับเงินประจำตำแหน่งต้องปฏิบัติหน้าที่หลักของตำแหน่งที่ได้รับเงินประจำตำแหน่งที่ตนดำรงอยู่ด้วยหากข้าราชการผู้นั้นมิได้ปฏิบัติหน้าที่หลักของตำแหน่งที่ตนดำรงอยู่ ย่อมไม่ได้รับเงินประจำตำแหน่งสำหรับตำแหน่งนั้นหรือได้รับเงินประจำตำแหน่งเฉพาะส่วนจำนวนวันที่ได้ปฏิบัติหน้าที่หลักของตำแหน่งที่ตนดำรงอยู่เท่านั้น ไม่ว่าการไม่ปฏิบัติหน้าที่หลักดังกล่าวจะเนื่องมาจากการได้รับคำสั่งให้ไปปฏิบัติหน้าที่อื่นก็ตาม นอกจากนั้น เมื่อพิจารณามาตรา ๑๑^{๑๐} วรรคหนึ่ง แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการการจ่ายเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการและผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๙ จะเห็นได้ว่า ยังบัญญัติเพิ่มเติมห้ามมิให้จ่ายเงินประจำตำแหน่งแก่ข้าราชการซึ่งมีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่งสำหรับวันที่ข้าราชการผู้นั้นละทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือหนีราชการอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม มาตรา ๑๑ วรรคสอง แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการการจ่ายเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการและผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้บัญญัติว่าให้การจ่ายเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการซึ่งมีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่งซึ่งมิได้มาปฏิบัติหน้าที่ราชการในกรณีอื่นนอกจากการละทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือหนีราชการตามมาตรา ๑๑ วรรคหนึ่ง เป็นไปตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเห็นสมควร ด้วยเหตุที่ว่ากรมมิได้มาปฏิบัติหน้าที่ราชการในกรณีอื่นดังกล่าวอาจเป็นเพราะผู้บังคับบัญชามีคำสั่งให้ข้าราชการผู้นั้นมีอาจหลีกเลี่ยงได้และมีใช้ความผิดของข้าราชการผู้นั้น ฉะนั้น กรณีของข้าราชการกระทรวงการคลังตำแหน่งรองอธิบดีดังกล่าว หากทางราชการแต่งตั้งให้รักษาการในตำแหน่งที่ปรึกษากระทรวงการคลังที่สำนักงานปลัดกระทรวงการคลังแล้ว ก็เป็นกรณีที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังอาจพิจารณาการจ่ายเงินประจำตำแหน่งได้ตามมาตรา ๑๑ วรรคสอง แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการการจ่ายเงินประจำตำแหน่งของข้าราชการและผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารซึ่งไม่เป็นข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๓๙

(ศาสตราจารย์พิเศษ ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มิถุนายน ๒๕๔๕

^{๑๐} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑, ข้างต้น